

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia SA Edyta Gajgał

Sędziowie: SA Andrzej Kot (spr.)

SA Bogusław Tocicki

Protokolant: Wiktoria Dąbrowicz

przy udziale prokuratora Macieja Nitry

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2021 r.

sprawy

K. G. oskarżonego o czyn z art. 291 § 1 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 64 § 1 kk, art. 258 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk, art. 291 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 25 lutego 2021 r. sygn. akt III K 402/18

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. G. w ten sposób, że:

- łączną wartość sprzętu elektronicznego stanowiącego przedmiot przestępstwa przypisanego oskarżonemu w punkcie III części rozstrzygającej ustala na 936.260,98 zł;

- w kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie I i III części rozstrzygającej w miejsce art. 12 k.k. powołuje przepis art. 12 § 1 k.k.;

- z podstawy wymiaru kar wymierzonych oskarżonemu w punkcie I, II i III części rozstrzygającej eliminuje przepisy art. 64 § 1 k.k. i art. 12 k.k.;

- za podstawę wymiaru kar łącznych wymierzonych oskarżonemu w miejsce art. 85 k.k. przyjmuje przepis art. 85 § 1 k.k.;

II. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

III. zasądza od oskarżonego K. G. na rzecz Skarbu Państwa 20 zł tytułem wydatków postępowania odwoławczego oraz wymierza mu opłatę w wysokości 2.400 zł za II instancję.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 232/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 25 lutego 2021 r. sygn. akt III K 402/18			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
oskarżyciel posiłkowy			
oskarżyciel prywatny			
obrońca			
oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego				
inny				
1.3. Granice zaskarżenia				
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia				
	w całości			
na korzyść		co do winy		
na niekorzyść	w części	co do kary		
			co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty				
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji				
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu			
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego			

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z (...) PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
	K. G.	Zachowanie oskarżonego w trakcie pobytu w areszcie śledczym jest prawidłowe. Nie został ukarany dyscyplinarnie. Nie jest członkiem podkultury więziennej. Oskarżony był karany sądownie.	Opinia o oskarżonym z Aresztu Śledczego we W. Informacja z K.	k. 1055-1056 k. 1050
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Opinia o oskarżonym z Aresztu Śledczego we W. Informacja z K.	Dokumenty zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa przez upoważniony organ. Zasluguja więc w całości na uwzględnienie.	
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1. albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW			
Lp.	Zarzut		

<p>Apelację od wyroku w pkt I., co do kary, w pkt II. i III., co do winy wniósł obrońca oskarżonego zarzucając:</p> <p>I. w pkt II. i III.</p> <p>1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to:</p> <p>a) art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez całkowicie dowolne i bezkrytyczne przyjęcie, na podstawie zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, że oskarżony K. G. w okresie od kwietnia 2016 r. do 10 lutego 2017 r. brał udział - w zorganizowanej i kierowanej przez inną osobę ustaloną i objęta odrębnym postępowaniem - grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na zaborze w celu przywłaszczenia mienia na szkodę (...) sp. z o.o., w której członkami w różnych okresach czasu było co najmniej 8 ustalonych osób objętych odrębnym postępowaniem karnym, podczas</p>	<p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p> <p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p> <p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p> <p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p>	
---	---	--

gdy mając na uwadze całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego, opartego głównie na wyjaśnieniach i zeznaniach innych osób, przeciwko którym toczyło się odrębne postępowanie karne, w zakresie dotyczącym oskarżonego K. G., brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że oskarżony we wskazanym w akcie oskarżenia okresie, tj. od kwietnia 2016 r. do 10 lutego 2017 r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, która cechowała się wyodrębnioną i trwałą strukturą, istnieniem określonych więzi organizacyjnych o pewnej trwałości, występowaniem określonych ról w ramach struktury, wspólnym planowaniem, zdobywaniem i przysposabianiem środków oraz poczuciem więzi i wspólnoty pomiędzy członkami grupy, przy czym osoby te w ogóle nie wskazują w jakimkolwiek w zakresie, aby oskarżony K. G. w

ogóle funkcjonował w ramach takowej zorganizowanej grupy przestępczej, a zatem oskarżonemu nie sposób przypisać popełnienie przestępstwa z art. 258 § 1 kk;

b) 182 § 3 kpk w zw. z art. 186 § 1 kpk poprzez dokonanie ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie w oparciu o dowody w postaci zeznań i wyjaśnień świadka D. J. i świadka M. K. (1) (osoby przeciwko, którym w momencie składania oświadczeń o skorzystaniu z prawa do odmowy składania zeznań w niniejszym postępowaniu toczyło się Dostępowanie karne o współudział w przestępstwie przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu, Wydział III Karny sygn. akt III K 215/18) składane przez te osoby w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym toczącym się przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu, Wydział III Karny sygn. akt III K 215/18, podczas gdy osoby te

w postępowaniu sądowym prowadzonym w niniejszej sprawie odmówiły składania zeznań, co miało miejsce odpowiednio na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2019 r. w przypadku świadka M. K. (1) oraz w dniu 23 maja 2019 r. w przypadku świadka D.

J., a zatem w oparciu o powołane powyżej przepisy postępowania karnego zeznania wskazanych osób nie mogą służyć za dowody w niniejszym postępowaniu, a nadto Sad na ich podstawie nie może czynić jakichkolwiek ustaleń faktycznych w sprawie;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji bez jakichkolwiek wątpliwości, że oskarżony K. G. pomógł w zbyciu sprzętu elektronicznego w kwocie nie mniejszej niż 936.260,98 zł,

przy czym kwota ta miała by wynikać z ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt III K 215/18, jako wartość mienia, którego D. J. oraz osoby współdziałające z nim w ramach zorganizowanej grupy przestępczej dokonał zaboru w celu przywłaszczenia na szkodę (...) sp. z o.o., pomniejszona o wartość sprzętu, którą członkowie zorganizowanej grupy przestępczej ukradli z magazynu (...) i zachowali dla siebie, podczas gdy w niniejszej sprawie brak jest jakichkolwiek jednoznacznych i niepodważalnych dowodów wskazujących na to, że oskarżony K. G. pomógł w zbyciu każdego jednego sprzętu elektronicznego pochodzącego z kradzieży na szkodę (...) sp. z o.o., którego wartość wyniosłaby w sumie kwotę 936.260,98 zł, a co za tym idzie, brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że

oskarżony K. G. pomógł w zbyciu jakiegokolwiek innego mienia, aniżeli opisanego w pkt I. wyroku, a także na to, że oskarżony w ogóle był jedyną osobą, która miała się rzekomo zajmować sprzedażą skradzionego towaru z magazynu (...), czy też osób takich było więcej;

II. w pkt I. wyroku

- rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności, podczas gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności

niniejszej sprawy, w tym postawy oskarżonego w trakcie prowadzonego postępowania, treści wyjaśnień złożonych przez oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym odnośnie czynu, którego popełnienie zostało oskarżonemu zarzucone w pkt I. wyroku, warunków i właściwości osobistych skazanego, sposobu zachowania się

	<p>skazanego po popelnieniu zarzucanego czynu, a także aktualnej sytuacji osobistej i rodzinnej skazanego, w pełni uzasadnione, a także wystarczające dla osiągnięcia celów kary było orzeczenie przez Sąd I instancji kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesiący.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty apelującego obrońcy były chybione.</p> <p>Przedmiotem zainteresowania i rozważań Sądu Okręgowego był całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i istotnych dla sprawy, jak nakazuje art. 410 k.p.k. Podstawę ustaleń zaś stanowiły dowody uznane przez sąd za wartościowe i wiarygodne.</p> <p>Sąd Okręgowy po dokonaniu analizy zebranego w sprawie materiału</p>			

dowodowego, zajął trafne stanowisko co do meritum sprawy prowadzącej się do tezy, że oskarżony K. G. dopuścił się przypisanych mu czynów. Wnikliwa analiza tego materiału prowadzi do wniosku, że ustalenia Sądu I instancji w tym zakresie są w pełni prawidłowe, a w konsekwencji podniesione w apelacji zarzuty obrazy przepisów postępowania jawią się jako całkowicie bezpodstawne. Nie znajdują też one potwierdzenia w wynikach przeprowadzonego przewodu sądowego, które wskazują, że Sąd pierwszej instancji poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne i wyciągnął z nich właściwe wnioski. Swoje stanowisko w tym przedmiocie oparł na całokształcie okoliczności ujawnionych w postępowaniu, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia jak tego wymaga dyspozycja 410 k.p.k. Zawarta tam argumentacja jest logiczna, przekonywująca, pozbawiona błędów

i nie przekracza granic swobodnej oceny dowodów określonych w art. 7 k.p.k. Jako taka zasługuje na pełną aprobatę.

Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje przyjęte w judykaturze stanowisko, iż kontrola instancyjna oceny dowodów nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy. Tak więc dokonanie przez sąd odwoławczy nowej, odmiennej oceny dowodów jest uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność

oceny poczynionej przez sąd I instancji (pomijając kwestię nowych dowodów). Jeżeli natomiast ocena dokonana przez sąd pierwszej instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., nie ma podstaw do zmieniania jej w postępowaniu odwoławczym. Przeprowadzona kontrola odwoławcza tego rodzaju mankamentów w dokonanej ocenie dowodów nie wykazała.

Ustosunkowując się do zarzutu obrońcy kwestionującego udział oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej tj. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu z art. 258 § 1 k.k., na wstępie należy określić kryteria pozwalające na przyjęcie działania w zorganizowanej grupie przestępczej.

Sąd Apelacyjny podziela w tym zakresie stanowisko, że grupa zorganizowana to coś znacznie więcej niż współsprawstwo czy luźna grupa osób zamierzających popełnić

przestępstwo. Istotą "zorganizowania" jest więc istnienie wewnętrznej struktury organizacyjnej (choćby z niskim stopniem zorganizowania) o określonej trwałości oraz występujące w niej więzy organizacyjne oparte na porozumieniu, zaś elementami pozwalającymi na wyodrębnienie takiej zorganizowanej grupy przestępczej, wspólne planowanie przestępstw, akceptacja celów oraz skoordynowany sposób działania. Brak kierownictwa grupy, nie wyklucza możliwości uznania grupy przestępczej za zorganizowaną. Wystarczy, że posiada trwałą strukturę poziomą - z reguły ze stałym gronem uczestników koordynujących jej działalność według ustalonych reguł. W przypadku grupy przestępczej nie jest wymagany szczególny poziom jej organizacji, wystarczająca jest organizacja na poziomie zaledwie podstawowym, ale z podziałem ról, a zorganizowaną

grupę mogą tworzyć osoby, których celem jest popełnianie przestępstw, o luźnym związku, m.in. bez stałych ról, ale w każdym razie o większym określeniu ról niż przy współsprawstwie (wyrok SN z 13 listopada 2013 r., II KK 170/13, Prok. i Pr. 2014/2, poz. 15). Do przypisania przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. nie jest nawet konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących, mechanizmów funkcjonowania. Wystarczy tylko gotowość sprawcy do spełnienia zadań służących tej grupie. Wnikliwa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, że oskarżony w takiej grupie brał udział. W ramach tej grupy, każdy z jej członków pełnił ściśle określoną rolę, choć nie wszyscy się znali. Oskarżony był odpowiedzialny za zbytnie kradzionych przez pozostałych członków grupy (zwerbowanych przez D. J.) przedmiotów. Rzeczy te regularnie

odbierał i
sprzedawał.
Skarżący obrońca
ograniczył się
wyłącznie do
przytoczenia
wybranych
judykatów
wskazujących na
cechy grupy
przestępczej, bez
odniesienia ich do
realiów niniejszej
sprawy. Twierząc
z kolei o braku
dowodów na udział
oskarżonego w
grupie przestępczej
nie dostrzega chyba,
że Sąd I instancji
trafnie powołał się
na zeznania D. J.,
D. D. (2), K. W., P.
J., Ł. L., R. G. czy
M. K. (1), wreszcie
na wykaz połączeń
telefonicznych
oskarżonego z D.
J.. Te dowody
zresztą potwierdzają
ustalenia w zakresie
pozostałych
przypisanych
oskarżonemu
czynów. W
szczególności z
relacji D. J. wynika
jednoznacznie, że
wszystkie
skradzione
przedmioty zostały
przekazane
oskarżonemu. Skoro
zatem nie
kwestionuje
skarżący wartości
skradzionych z
magazynu (...)
przedmiotów, to
konsekwentnie

zaakceptować należy ustalenia o wartości przedmiotów paserstwa (z korektą dokonaną na skutej apelacji prokuratora).

Oczywiście bezzasadny okazał się zarzut obrazy art.182 § 3 kpk w zw. z art. 186 § 1 kpk.

Dość powiedzieć, że skarżący stracił tu z pola widzenia przepis art.391 § 2 kpk. W oparciu o tę podstawę prawną uprzednio złożone przez D. J. i M. K. (1) wyjaśnienia mogły zostać odczytane.

Oceniając kwestię ewentualnie rażącej niewspółmierności kary Sąd Apelacyjny miał na uwadze, że w orzecznictwie zgodnie wskazuje się, że rażąca niewspółmierność kary, uzasadniająca uwzględnienie zarzutu z art.438 pkt.4 k.p.k., występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem

celów
zapobiegawczych i
wychowawczych.

Pojęcie
niewspółmierności
rażącej oznacza
znaczą, wyraźną
i oczywistą, a
więc niedającą się
zaakceptować
dysproporcję między
karą wymierzoną a
karą sprawiedliwą
(zasłużoną).

Przesłanka rażącej
niewspółmierności
kary jest spełniona
tylko wtedy, gdy na
podstawie
ustalonych
okoliczności sprawy,
które powinny mieć
decydujące
znaczenie dla
wymiaru kary,
można przyjąć, że
występuje wyraźna
różnica między karą
wymierzoną a karą,
która powinna
zostać wymierzona
w wyniku
prawidłowego
zastosowania
dyrektyw wymiaru
kary oraz zasad
ukształtowanych
przez orzecznictwo
(por. wyroki SN:
z 22.10.2007 r.,
(...) 75/07, LEX
nr 569073; z
26.06.2006 r., (...) 28/06,
LEX nr 568924; z
30.06.2009 r., WA
19/09, OSNwSK
2009, poz. 1255; z
11.04.1985 r., V KRN
178/85, OSNKW

1985/7-8, poz. 60).
Tak orzeczona kara może wynikiem bądź to nie dostrzeżenia występującej in concreto okoliczności istotnej z punktu widzenia dyrektywy wymiaru kary z art.53 k.k. i nast. lub też nie nadania im adekwatnej wagi. Oceniając współmierność kary w relacji do dyrektyw i okoliczności wyznaczających jej wymiar, nie wolno zapominać, że art. 53 § 1 k.k. pozostawia wymiar kary sędziowskiemu uznaniu, nakazując, aby mieściła się ona w granicach przewidzianych przez ustawę. Przy ocenie kary przez pryzmat jej rażącej niewspółmierności nie można zatem nie uwzględniać granic, w jakich kara za dane przestępstwo może być orzeczona i w jakich niejako "proporcjach" pozostaje kara orzeczona względem granic pozostawionych sędziowskiemu uznaniu. Oczywiście nie oznacza to, że na przykład kara mieszcząca się "pośrodku" tegoż zagrożenia zawsze

będzie karą
współmierną, a
na zarzut rażącej
niewspółmierności
będą narażone
wyłącznie kary
niejako "graniczne".
Niemniej jednak
stopień
wykorzystania
sankcji karnej
przewidzianej za
dane przestępstwo
uznać należy za
czynnik mający
niebagatelne
znaczenie przy
całościowej ocenie,
czy konkretna kara
jest niewspółmierna,
i to rażąco.
W konsekwencji
miarą surowości
kary polegającej
na pozbawieniu
wolności, nie może
być jedynie ilościowe
oznaczenie czasu
pozbawienia
wolności ale stopień
wykorzystania
sankcji karnej
przewidzianej za
dane przestępstwo,
także z
uwzględnieniem
występujących w
danym
postępowaniu,
zwykle
niepowtarzalnych w
danym układzie,
okoliczności
uzasadniających
konieczność
wymierzenia – przy
zastosowaniu
nadmierzajnego
złagodzenia kary
– przy możliwym

zróżnicowaniu
zakresu
zastosowania tej
instytucji - poniżej
dolnego progu
ustawowego
zagrożenia .
Dyrektywa
prewencji
indywidualnej
oznacza ,że sankcja
(jej rodzaj i
wysokość) powinna
być tak dobrana,
aby zapobiec
popelnianiu w
przyszłości
przestępstw przez
oskarżonego , co
może zostać
osiągnięte poprzez
odstraszanie
sprawcy od
popelniania
przestępstw albo
jego wychowanie
(resocjalizację).
Efekt
"odstraszający" kary
ma zmaterializować
się w umyśle
sprawcy, ma
wytworzyć
przeświadczenie o
nieopłacalności
popelniania
przestępstw w
przyszłości,
przekonanie o tym,
że każde
przestępstwo jest
karane odpowiednio
surowo, a ponowne
popelnianie
podobnych czynów
nieuchronnie
prowadzi do
istotnego
podwyższenia
wymiaru kary ponad

próg dolnego zagrożenia. Wtedy rodzi się uzasadnione prawdopodobieństwo, że sprawca skazany na karę odpowiednio surową powstrzyma się przed ponownym rozmyślnym popełnieniem czynu zabronionego (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 14 marca 2007 r., II AKa 58/07, KZS 2007, z. 9, poz. 52). Idea wychowania (resocjalizacji) przez karę zakłada z kolei takie dostosowanie wysokości i rodzaju kary kryminalnej do indywidualnych potrzeb sprawcy, aby przez sankcję został on "wychowany", tj. zrozumiał naganność swojego zachowania i w przyszłości przestrzegał porządku prawnego. W obu przypadkach orzeczona kara ma być adekwatna w tym znaczeniu, że racjonalne w realiach danej sprawy (oskarżonego) oznaczenie progu uprawniającego do wniosku o możliwości osiągnięcia tych celów wyznacza próg powyżej, którego orzekanie kary jest zbędne, a przez to może ona

nabrać cech rażącej niewspółmierności przez swą surowość. Z kolei w zakresie prewencji ogólnej, rozumianej pozytywnie, chodzi tu o kształtowanie właściwych ocen i postaw w społeczeństwie, a w szczególności utwierdzenie ogółu w przekonaniu, że sprawcy przestępstw ponoszą odpowiedzialność za swoje czyny, a wymierzona im kara jest zawsze adekwatna do stopnia zawinienia, stopnia społecznej szkodliwości ich czynu. Tylko taka sprawiedliwa kara może bowiem wywierać pozytywny i kształtujący wpływ na zachowania społeczne, budząc jednocześnie ogólną aprobatę dla obowiązującego systemu prawnego (wyrok SA w Szczecinie z dnia 6 lutego 2014 r., II AKa 1/14, LEX nr 1441560). Istotą prewencji ogólnej nie jest więc wyłącznie wymierzanie surowych kar pozbawienia wolności, lecz kształtowanie w społeczeństwie przekonania o

nieuchronności kary, jej dostosowanie do stopnia winy sprawcy i okoliczności podmiotowo-przedmiotowych czynu, a zatem karanie sprawiedliwe i tworzące atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego (wyrok SA w Szczecinie z dnia 6 lutego 2014 r., II AKa 1/14, LEX nr 1441560). Zarzut rażącej niewspółmierności kary, niezależnie od kierunku, o którym mowa w art. 438 pkt. 4 k.p.k. w kontekście powyższych wskazań może zatem in concreto okazać się skutecznym w razie wykazania przez podnoszącego zarzut jednej z niżej wskazanych sytuacji: wykazania wpływu na wysokość orzeczonej kary wzięcia przez orzekający sąd okoliczności z tej perspektywy irrelevantnej bądź to z perspektywy art. 53 § 1 k.k. jako takiego, bądź też okoliczności na płaszczyźnie dyrektyw sądowego wymiaru kary mających znaczenie,

natomiast nie
występujących in
concreto, wadliwie
ustalenie istnienia
okoliczności
obciążającej lub
wadliwie nie
nieustalenie
okoliczności
łagodzącej, wreszcie
przydanie
nadmiernego
znaczenia
poszczególnym,
relewantnym
okolicznościom.

Oceniając z tej
perspektywy
orzeczone wobec
oskarżonego kary
pozbawienia
wolności i grzywny
Sąd Apelacyjny
uznał je jako nie
cehujące się rażąco
niewspółmiernością
przez swą łagodność
jak też surowość.

Rzeczywiście po
stronie oskarżonego
mamy do czynienia
z przewagą
okoliczności
obciążających.

Słusznie prokurator
powołuje się na
działanie w
warunkach powrotu
do przestępstwa,
znaczącą wysokość
wyrządzonej szkody,
czy uczynienie sobie
z przestępstwa
stałego źródła
dochodów.

Okoliczności te Sąd
I instancji należycie
jednak uwzględnił

orzekając karę
pozbawienia
wolności daleko
odbiegającą od
dolnej granicy
ustawowego
zagrożenia
przekraczającą
ponad dwukrotnie. Z
drugiej strony, nie
dostrzega
prokurator, że
dolegliwość kary
pozbawienia
wolności
wzmocniona została
poprzez orzeczenie
dodatkowo wysokiej
grzywny, nie
uwzględnia również
aktualnej sytuacji
życiowej, rodzinnej
oskarżonego.

W oparciu o
powyższe
okoliczności nie
sposób też uznać,
że orzeczone kary
pozbawienia
wolności rażą
surowością.
Obrońca poza
powołaniem się na
dyrektywę wymiaru
kary nie wskazał
żadnych rzeczowych
argumentów, które
by uzasadniały
podniesiony przez
niego zarzut rażącej
niewspółmierności
kary.

Wniosek

Obrońca wniósł o

zasadny

częściowo zasadny

<p>1. zmianę zaskarżonego wyroku w jego pkt I. w części dotyczącej orzeczenia o karze i środkach karnych poprzez obniżenie orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary z 1 roku pozbawienia wolności do 6 miesięcy pozbawienia wolności;</p> <p>2. zmianę zaskarżonego wyroku w jego pkt II. i III. poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych czynów;</p> <p>3. uchylenie pkt IV, VI i VII zaskarżonego wyroku</p>	<p>niezasadny</p> <p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p> <p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p>					
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>						
<table border="1"> <tr> <td data-bbox="121 1581 248 1675">Zarzut</td> <td data-bbox="248 1581 376 1675"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="121 1675 248 1998">Apelację od wyroku wniósł również Prokurator Okręgowy we</td> <td data-bbox="248 1675 376 1998"> <p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p> <p>zasadny</p> </td> </tr> </table>	Zarzut		Apelację od wyroku wniósł również Prokurator Okręgowy we	<p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p> <p>zasadny</p>		
Zarzut						
Apelację od wyroku wniósł również Prokurator Okręgowy we	<p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p> <p>zasadny</p>					

Wrocławiu	częściowo
zarzucając	zasadny
1. błąd	niezasadny
w	
ustaleniach	zasadny
faktycznych	
mających	częściowo
wpływ	zasadny
na treść	
orzeczenia	niezasadny
polegający	
na	
niewłaściwym	
określeniu	
w pkt.	
III	
części	
wstępnej	
wyroku	
i	
wskazaniu	
rodzaju	
i	
wartości	
sprzętu	
elektronicznego	
Jaką	
oskarżony	
otrzymał	
w celu	
jego	
zbycia,	
podczas	
gdy	
faktycznie	
wartość	
ta	
wynosiła	
co	
najmniej	
936	
260,98	
zł, a	
nie jak	
wskazano	
w	
zaskarżonym	
wyroku	
kwotę	

796

662,79

zł;

2.

obrazę
przepisów
prawa
materialnego,
polegającą
na
pominięciu
paragrafu
„1” w
art. 12
k.k.
przy
przyjętej
kwalifikacji
prawnej
czynów
opisanych
w
punktach
I i III,
stanowiącej
podstawę
skazania
podczas,
gdy
zgodnie
z
obowiązującą
od dnia
15
listopada
2018
roku
Ustawą
z dnia 4
października
2018
roku o
zmianie
ustawy-
Kodeks
wykroczeń
oraz
niektórych
innych

ustaw
(Dz. U.
z 2018
roku,
poz.2077)
prawkłowy
opis
kwalifikacji
„czynu
ciągłego”
powinien
zostać
uzupełniony
o §
1 przy
zastosowaniu
art. 4§1
k.k.,
którego
to
elementu
Sąd nie
zawarł
w
przyjętej
kwalifikacji
prawnej
wskazanych
czynów
w
wyroku
z dnia
25
lutego
2021 r.,

3.
rażącą
niewspółmierność
orzeczonych
wobec
oskarżonego
K. G.
w pkt.
III i IV
części
dyspozytywnej
zaskarżonego
wyroku
kary

jednostkowej
pozbawienia
wolności
polegającej
na
orzeczeniu
za
przypisane
mu
przestępstwo
w pkt.
III
nieadekwatnej
kary w
wymiarze
2
(dwóch)
lat
pozbawienia
wolności
a tym
samym
orzeczenie
w pkt.
IV
części
dyspozytywnej
tego
wyroku
kary
łącznej
przy
zastosowaniu
zasady
aspiracji
w
wymiarze
2
(dwóch)
lat 6
(sześciu)
miesięcy
pozbawienia
wolności
na
skutek
nieuwzględnienia
wszystkich
okoliczności
obciążających

a tym samym w należytnym stopniu dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. podczas gdy wina, motywacja, wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu, rozmiar wyrządzonej w wyniku przestępstwa szkody, uprzednia karalności oskarżonego, postawa oskarżonego w toku postępowania, a także potrzeba w zakresie osiągnięcia celów wychowawczych i zapobiegawczych oraz potrzeba w zakresie kształtowania

świadomości
prawnej
społeczeństwa,
przemawiają
za
wymierzeniem
oskarżonemu
surowszej
kary;

Zwięźle
o
powodach
uznania
zarzutu
za
zasadny,
częściowo
zasadny
albo
niezasadny

Dwa
pierwsze
zarzuty
apelującego
prokuratora
były
trafne.
Sam
zresztą
Sąd I
instancji
dostrzegł
swoją
omyłkę
rachunkową,
dając
temu
wprost
wyraz
w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku.
Korekta
opisu
czynu
jak i

<p>kwalfikacji prawnej była więc uzasadniona.</p> <p>Argumenty dotyczące trzeciego z zarzutów podniesionego przez prokuratora zostały omówione w części dotyczącej powodów uznania za bezzasadny zarzuty obrońcy oskarżonego.</p>	
Wniosek	
<p>Prokurator Okręgowy we Wrocławiu wniósł o:</p> <p>1. 1. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt III części wstępnej wyroku poprzez wskazanie iż oskarżony</p>	<p>zasadny</p> <p>częściowo</p> <p>zasadny</p> <p>niezasadny</p> <p>zasadny</p> <p>zasadny</p> <p>niezasadny</p> <p>zasadny</p> <p>częściowo</p> <p>zasadny</p> <p>niezasadny</p> <p>niezasadny</p>

K. G.
pomógł
w
zbyciu
sprzętu
elektronicznego
o
łącznej
wartości
nie
mniejszej
niż 936
260,98
zł,

2. 2.
zmianę
zaskarżonego
orzeczenia
w pkt
I i III
części
dyspozytywnej
poprzez
przyjęcie
zgodnie
z
obowiązującą
od dnia
15
listopada
2018
roku
Ustawą
z dnia 4
października
2018
roku o
zmianie
ustawy
-
Kodeks
wykroczeń
oraz
niektórych
innych
ustaw
(Dz. U.
z 2018
roku,

poz.2077)
prawidłowej
kwalifikacji
„czynu
ciągłego”
tj. z art.
12 § 1
k.k., 3.
zmianę
zaskarżonego
wyroku
w
części
dotyczącej
pkt. III
i IV
sentencji
poprzez
wymierzenie
K. G. za
czyn III
kary 3
(trzech)
lat
pozbawienia
wolności
oraz
kary
łącznej
w
wymiarze
4
(czterech)
lat i 6
(sześciu)
miesięcy
pozbawienia
wolności.
3. przy
pozostawieniu
pozostałych
rozstrzygnięć
bez
zmian.

Zwięźle
o
powodach

<p>uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Korekta opisu czynu jak i kwalifikacji prawnej w zakresie podnoszonym przez prokuratora była uzasadniona. Nie zaistniały jednak powody, dla których orzeczone wobec oskarżonego kary można byłoby uznać za rażąco niewspółmierne.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy z wyjątkiem zmiany, o której mowa w rubryce 5.2. uzasadnienia.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Z uwagi na bezzasadność zarzutów skarżących, zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy, zmieniając jedynie ustalenia co do opisu czynu jak i kwalifikacji prawnej w zakresie wskazanym przez prokuratora.	
5.2. Zmiana wyroku sądu	

<i>pierwszej instancji</i>		
1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Zmieniono zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. G. w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - łączną wartość sprzętu elektronicznego stanowiącego przedmiot przestępstwa przypisanego oskarżonemu w punkcie III części rozstrzygającej ustalono na 936.260,98 zł; - w kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie I i III części rozstrzygającej w miejsce art. 12 kk powołano przepis art. 12 § 1 kk; - z podstawy wymiaru kar wymierzonych oskarżonemu w punkcie I, II i III części rozstrzygającej wyeliminowano przepisy art. 64 § 1 kk i art. 12 kk; - za podstawę wymiaru kar łącznych wymierzonych 		

oskarżonemu w miejsce art. 85 kk przyjęto przepis art. 85 § 1 kk.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Zmieniono opis czynu wskazanego w punkcie III części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, co wynikało z omyłki rachunkowej Sądu I instancji Skorygowano również kwalifikację prawną czynu wskazanego w punkcie I, II i III części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku oraz podstawę wymiaru kar łącznych.	
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

6. KOSZTY PROCESU					
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności				
III.	Na podstawie art. 627 kpk i art. 2 pkt 5 oraz art. 3 ust. 1 ustawy i opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonego K. G. na rzecz Skarbu Państwa 20 zł tytułem wydatków postępowania odwoławczego oraz wymierzono mu opłatę w wysokości 2.400 zł za II instancję.				
7. PODPIS					
<table border="1"> <tr> <td>Andrzej Kot</td> <td>Edyta Gajgał</td> <td>Bogusław Tocicki</td> </tr> </table>	Andrzej Kot	Edyta Gajgał	Bogusław Tocicki		
Andrzej Kot	Edyta Gajgał	Bogusław Tocicki			

3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 25 lutego 2021 r. sygn. akt III K 402/18	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Okręgowy we Wrocławiu	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 25 lutego 2021 r. sygn. akt III K 402/18	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę		

	orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana